

Arbeid als zegen, rust als gave

Ik herinner mij nog goed hoe bijzonder het voelde toen ik op mijn veertiende mijn eerste loon kreeg. Ik groeide op in Cândido Sales, in het noordoosten van Brazilië, in een familie waar werken gewoon bij het leven hoorde. Bij ons werd werk verbonden met karakter, verantwoordelijkheid en respect. Mijn papa begon te werken toen hij amper vijf jaar oud was. Mijn mama kende ook van jongs af een leven van inzet op de boerderij van mijn opa en oma.

Sommige van mijn grootouders gingen maar enkele jaren naar school, anderen zelfs helemaal niet. Dat ik kon studeren en tegelijk werken, was daarom voor mij altijd een voorrecht. Het was soms zwaar, maar ik ben dankbaar voor wat het mij geleerd heeft.

Tegelijk heb ik gezien dat hard werken ook een keerzijde kan hebben. Mijn papa overleed op zijn eenenvijftigste en is nooit op vakantie geweest. Twee tante's van mij (zussen van mijn papa) hebben een kledingwinkel in mijn dorp en zijn nog nooit met vakantie gegaan. Voor hen voelt dat bijna onnatuurlijk. Werk is hun leven geworden. Dat heeft me doen beseffen dat arbeid iets moois is, maar dat een mens er niet in mag opgaan.

De Bijbel spreekt met grote waardigheid over arbeid. In Genesis krijgt de mens de roeping de aarde te bebouwen en te bewaren. Werk hoorde bij Gods goede schepping. Na de zondeval werd arbeid zwaar en moeizaam, maar ze verloor haar waarde niet. **“ALLES WAT UW HAND VINDT OM TE DOEN, DOE DAT NAAR UW VERMOGEN” (PREDIKER 9:10 HSV)**. In arbeid kan iets groeien van trouw, discipline en zorg voor anderen. Voor velen is werk meer dan inkomen. Het is ook roeping, bijdrage, dienstbaarheid. Misschien is dat waarom eerlijke arbeid in de Schrift zo vaak met wijsheid en gerechtigheid verbonden wordt.

De discussies van de voorbije week in België raken daarom aan iets wezenlijks. De protesten rond het verdwijnen van regels die werknemers minstens één vrije dag per week beschermden, onder meer bij ALDI, gingen uiteindelijk over meer dan werkroosters. Ze gingen over de vraag hoeveel ruimte een samenleving laat voor menselijkheid. Wanneer werk alle tijd opsloopt, komt er iets uit balans. De bezorgdheid die daar klonk, verdient gehoord te worden.

De Bijbel spreekt ook over dat andere ritme dat een mens nodig heeft. Rust is geen onderbreking van het echte leven, ze behoort tot het leven zelf. De sabbat verschijnt in de Schrift als gave van God, als ruimte om opnieuw mens te worden. Tijd voor gezin, voor stilte, voor aanbidding, voor vreugde. Jezus kende dat ritme en zei tot zijn discipelen: **“KOM, WE GAAN NAAR EEN STILLE PLEK OM WAT UIT TE RUSTEN.” (MARCUS 6:31 BGT)**. Wat een eenvoudige en diepe woorden. Soms hebben wij precies dat nodig om het leven weer te ontvangen zoals God het bedoeld heeft.

Op de Dag van de Arbeid mogen we dankbaar stilstaan bij alle arbeid die het leven draagt, zichtbaar en onzichtbaar. Ook werk dat vaak weinig erkenning krijgt verdient waardering: het werk van mantelzorgers, poetsmedewerkers, huisvrouwen en huismannen, vrijwilligers en zovele anderen op wie in stilte zoveel rust. Deze dag herinnert ons er tegelijk aan dat goed leven meer is dan bezig zijn. Er is tijd nodig om te werken, en tijd om te rusten, lief te hebben, te vieren en God te zoeken. In dat evenwicht ligt veel wijsheid besloten, misschien zelfs iets van Gods bedoeling met het leven.

Ik wens u van harte een gezegende Dag van de Arbeid.

Marcelo Reis

Predikant

*Jezus zei tegen hen:
“Kom, we gaan naar een stille plek
om wat uit te rusten.”*

Marcus 6:31 (© BGT)